

Κλείστηκε στο δωμάτιό της. Μπρούμυτα στο κρεβάτι έκλαψε ώρα πολλή. Έπνιγε τ' αναφιλητά της μέσα στο μαξιλάρι. Το μούσκεψε. Έβριζε τον πατέρα. Τον έλεγε εγωιστή, κακό, απαίσιο. Αυτός δεν είχε πει στη θεία Καλλιόπη: «Πάρ' το απόφαση, η Μάτα μας μεγάλωσε. Του χρόνου θα πάει στο πανεπιστήμιο»; Αυτός δεν είχε αποφασίσει να πάνε στα Χέγια; «Καιρός να γνωρίσει η Μάτα το έθιμό μας». Γιατί να της κακιώσει; Επειδή χαιρόταν, γλεντούσε και συζητούσε με τον Γιάννη; Σατράπης. Καταπιεστικός κι αυταρχικός! Όσο την κρατάει από το χέρι, όλα μέλι γάλα. Αλίμονο όμως αν κάνει πως του ξεφεύγει τοσοδά λιγάκι. Αλίμονο αν για μια στιγμή υπάρξει έξω από τον κόσμο του! Τον άδειο, τον ανούσιο, τον κούφιο κόσμο του, με τα ηλεκτρικά του είδη, τη «Δυναστεία» του και τις σαχλεπίσαχλες φροντίδες του: «Κοριτσάκι, σου αγόρασα τα παπούτσια της γυμναστικής, είναι “Αντίνας”». Πώς μπορείς να κατακτήσεις την κόρη σου

μ' ένα ζευγάρι παπούτσια; Πώς μπορείς να τη δέσεις μόνο με τα λεφτά; Πότε κάθισε να συζητήσει σοβαρά μαζί της, όπως κάνει η μητέρα της Βικτωρίας; Ε, ας το πάρει απόφαση: η κόρη του έχει κι αυτή τον δικό της κόσμο και δεν ανέχεται να της τον καταπατούν! Όχι, δεν ανέχεται...

Όταν στέρεψαν τα δάκρυα, σηκώθηκε από το κρεβάτι και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Φρικιό. Ξεχτένιστα μαλλιά, μάτια πρησμένα. Ίδιο καθυστερημένο παιδί. Της ερχόταν να το χαστουκίσει. Κι αμέσως το μαύρο άσπρο όπως συνήθως. Ο πατέρας είχε δίκιο. Εκείνη ήταν η εγγίστρια και η επιπόλαιη. Ο ενθουσιασμός της που γνώρισε τον Γιάννη την έκανε να ξεχάσει τον πατέρα. Ξεκίνησαν σαν σκολιάροπαιδα, χωρίς τη θεία Καλλιόπη, για να γλεντήσουν τα Χέγια. «Οι δυο τους». Ένα εικοσιτετράωρο χαρούμενη παρένθεση στη ρουτίνα μιας ζωής: σπίτι-κατάστημα, κατάστημα-σπίτι. Κι εκείνη τον ξέχασε καταμεσής του δρόμου. Κατέβηκε σεινάμενη κουνάμενη στην πλατεία. Γνώρισε τον Γιάννη και τον πατέρα τον έσβησε με μια μονοκοντυλιά. Τον άφησε να «γλεντάει» μόνος του. Αυτός που ήθελε να καμαρώνει πλάι της – «να μας νομίσουν ζευγαράκι». Χωρίς τη Μάτα κοντά του, το κουστούμι του ήταν άνοστο, άχρωμο, παράταιρο μέσα σ' έναν παρδαλά μασκαρεμένο κόσμο. Δηλαδή τι; Έπαθε κανένα εγκεφαλικό τραλαλά; Μια και μόνη δικαιολογία μπορεί να της τα συγχωρέσει όλα: τη χτύπησε αστροπελέκι.